

[Kristen Amby.]

forslags formål var det samme: nedrustning og forbud mod atomvåben og andre masseødelæggende våben. Der er selvfølgelig indenfor De Forenede Nationers medlemsstater ingen uenighed om, at bevarelsen af freden må bygge på en politisk afspænding, der igen må forudsætte ikke blot vilje til at opføre med kaprustningen, men også vilje til nedrustning og forbud mod masseødelæggende og civilisationsudslettende våben. Formålet med de to forslag, siger jeg, var altså det samme. Hvori bestod da forskellen? Den var udtrykt deri, at Sovjets forslag øjeblikkelig ville gennemføre forbud mod brug af atomvåben og nedrustning med $\frac{1}{3}$ af de konventionelle styrker i løbet af eet år og samtidig indføre kontrol med forbudets overholdelse, medens vestmagtsforslaget byggede på: først en kontrolleret optælling af de styrker og våben, der er til rådighed, derefter udarbejdelse af et effektivt internationalt kontrolsystem og så aftaler om nedsættelse af de nationale styrker, som udenrigsministeren så rigtigt sagde det: ikke til $\frac{1}{3}$ eller med $\frac{1}{3}$ eller noget i den retning, men til en sådan grænse — og det er der fornuft og logik i, når det virkelig drejer sig om at nedsætte rustningerne —, til en sådan styrke, at de ikke kunne true freden, at de efter deres natur og udstrækning ikke vil kunne bruges til angrebsformål, og samtidig hermed indføres forbud mod atomvåben og andre masseødelæggende våben.

Når Danmark stemte, som det gjorde, skyldes det simpelthen, at vi syntes, tremagtsforslaget var det mest realistiske og det mest praktiske, hvis man vel at mærke virkelig havde og har det mål at nå til en sådan nedrustning, at ingen styrker kan bruges til angrebsformål.

Man har da også lov at hævde, at selvom debatten var hård, skete der alligevel en vis tilnærmelse mellem de to standpunkter. Medvirkende hertil var uden tvivl de særforhandlinger, de tre vestlige stormagter førte med Rusland under ledelse af præsidenten for De Forenede Nationer, og disse forhandlinger kom i stand på grundlag af små nationers forslag derom, forslag, som vi støttede. Hvorfor støttede vi de forslag, og hvorfor var de vigtige? Fordi det måtte og må stå enhver klart, at enhver resolution,

vedtaget med nok så mange stemmer i De Forenede Nationer, er ganske nytteløs, når den drejer sig om nedrustning, medmindre de to partnere, der står overfor hinanden, i fællesskab går ind i arbejdet for denne nedrustning; og selvom Sovjetrusland ikke stemte for firemagtsforslaget, har Rusland dog tiltrådt arbejdet i den nedrustningskommission bestående af sikkerhedsrådets medlemmer plus Canada, der blev oprettet i henhold til den vedtagne resolution.

Den fundamentale betingelse for en virkelig afspænding både i verdenspolitikken og i De Forenede Nationer er selvfølgelig, at den gensidige mistro bringes til ophør. Man kan også sige det således, at det politiske klima må mildnes, før en virkelig afspænding kan finde sted. Det vil igen betyde, at de aktuelle politiske og militære konflikter, der kendetegner den nuværende situation, må søges bragt ud af verden, og før dette er sket, er der ikke nogen grund til at tro, at en virkelig nedrustning og en dermed sammenhængende afspænding kan finde sted.

Det var et almindeligt håb under De Forenede Nationers generalforsamling, at våbenstilstanden i Korea var blevet en kendsgerning. I virkeligheden er forløbet af våbenstilstandsforhandlingerne i Korea et uhyggeligt tegn på, hvor langt vor civilisation er kommet ned. Det er nu snart et år siden, forhandlingerne om en våbenstilstand indledtes. I tidligere tider kunne man dog øjeblikkelig beslutte våbenstilstand eller våbenhvile for at optage forhandlinger om en præliminær fred. Nu kan man forhandle om en våbenstilstand op til et år, og bittert, bittert må det være for alle dem, der har deres kære derude, og som, skønt der forhandles i øjeblikket om våbenstilstand, ser, at deres sønner dræbes, og det sker jo dag efter dag.

Det skal heller ikke mildne den politiske luft, når der udslynges beskyldninger om bakteriekrig, sådan som vi har været vidne dertil i den sidste måned. Jeg er meget taknemlig over, at den højtærede udenrigsminister så udførligt omtalte dette og klarlagde det materiale, der foreligger. Jeg vil gerne selv sige nogle ord herom. Det er egentlig noget af det mest horrible, jeg har oplevet. Jeg skal blot tilføje, at det er en selvindlysende sandhed, at det er umuligt